

[Ib Nørlund.]

lige sige med det samme til hr. Wilhjem, at formuleringen vedrørende den danske stat og Grønland vil jeg gerne erkende ikke er særlig vellykket, men hr. Wilhjem kender udmærket godt vor stilling i den sag.

Jeg vil også sige til alle angriberne her, at jeg synes ikke, der er nogen synderlig anledning for dem til at sætte sig på den høje hest, for sagen er jo, at trods mange og lange diskussioner befinder dansk energipolitik sig i en tilstand af omfattende forvirring og uoverskuelighed. Man har kunnet gennemføre nogle kriseforanstaltninger i enkelte nødsituationer, som ikke har været særlig heldige. Der er gennemført visse enkelte foranstaltninger, som ikke heller har betydet en ændring af billedet. Bagefter er det faktisk gået sådan, at det er kørt videre på bedste beskub, og som det hele går, er der ikke megen udsigt til, at man ved de hidtidige metoder opnår nogen løsning på det nuværende grundlag.

I stedet for har man opnået at omgive energipolitikens vigtigste afgørelser med en almen mistillid og tvivl i befolkningen. På energidebattens nuværende stadi rammer det for så vidt alle de energiplaner, som er forelagt fra den ene og fra den anden side. Denne mistillid afspejler i virkeligheden vel den almindelige tillidskrise i samfundet, idet den hænger sammen med, at der ikke findes et fast grundlag for gennemførelsen af en energipolitik bestemt af samfundsmæssige behov. De mest væsentlige afgørelser er bestemt af hensynet til de store monopolars profitinteresser, som trækker i den ene og den anden og den tredje retning, og som ikke overbeviser om, at der i virkeligheden tages hensyn til folk.

Hvad de planer angår, man har fremsat, og trods alt det, som debatten har bragt, må man sige, at den faktiske situation giver et meget besynderligt billede af vores energisituation. Men det er endnu ikke engang klart, hvad energiforsyningens hovedsagelige dele skal baseres på. Der er talt meget om og imod landets ensidige afhængighed af olien, men denne afhængighed er fortsat lige så ensidig og lige så bestemt af oliemonopolerne som hidtil. En gang imellem, når det rykker i oliepriserne på verdensmarkedet, lyder der nogle nye alarm-skrig og løfter om, at noget skal gøres, men samtidig, som nu her sidst, truer man med selv at indføre energiafgifter, som giver forhøjelser af samme størrelsesorden som de internatio-

nale prisstigninger vil bringe, og som man i den forbindelse opfatter som katastrofale.

Det er hele denne planløshed, som giver anledning til at reagere. Vi har ført diskussionen tidligere her på dagen igen en gang omkring atomkraften, men man har i den forbindelse aldrig tænkt på at ville give de garantier for en demokratisk kontrol med driften, som i givet fald måtte være en afgørende forudsætning for, at befolkningen kan have tillid til, at der kan komme noget godt ud af den side af sagen.

De planer, man har opereret med, har heller ikke på dette område haft noget sigte efter at frigøre sig fra de internationale monopoler, og netop forskelle i udviklingen mellem olieenergi og atomenergi i international målestok for øjeblikket og også forskellige af de oplysninger, som fremlægges fra den ene og den anden kant, hænger noget sammen med stridigheder mellem internationale monopolgrupper.

Man har talt om anvendelsen af naturgas, men der er stadig ingen klarhed over mulighederne. Nu og da giver ministeren udtryk for optimisme med hensyn til Nordsølagrene, men så fortøner det sig på ny i det uvisse. Det hænger vel også sammen med, at disse, de vigtigste nationale energiressourcer, på den kendte skandaløse måde er blevet bortsjakret til A. P. Møller og videre til de internationale monopoler. Engang tog man sig sammen til noget, der lignede et løvebrøl, men så trak man sig tilbage som en våd hund med et lille bjæf.

Der er også uklarhed over, og der er ikke foretaget noget i forhold til de forhandlinger, som måtte kunne føres; der er i hvert fald ikke opnået nogle resultater af forhandlinger med Norge, som i stedet synes at knytte sine naturgasforsyninger til det vesttyske net.

Der er også talt om større anvendelse af kul, men uden at man har villet forpligte sig til at oprette de nye miljømæssige sikkerhedsforanstaltninger, som det ville kræve. Der er talt om sol og vind, men de heraf følgende kvantitative muligheder er fortsat ikke afklarede, og jeg tror, det er indlysende, at alene denne side af sagen ikke kan løse problemerne. Men også det kunne dog gå ind i en mere systematisk samfundsmæssig bestræbelse.

Endelig er det typisk, at de forelagte energiplaner, offentlige og alternative, faktisk i deres regnestykker baserer sig på besparelserne som den mest forandrende konto, om jeg så må sige. Selvfølgelig skal man standse overflødig energi-forbrug, men de foreslåede besparelser-